

Sygn. akt **X K 1126/16**

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – A. D.

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2017 roku i 19 kwietnia 2017 roku na rozprawie sprawy

M. K. (K.), B. i I., urodzonego (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 15 lutego 2012 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II K 503/11 za popełniony w dniu 21 stycznia 2011 roku czyn z art. 158 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby wynosząc 3 lata; postanowieniem z dnia 13 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie XI Ko 1808/14 zarządził wykonanie kary warunkowo zawieszony, która została wykonana w całości w okresie od 31 grudnia 2014 roku do 30 czerwca 2015 roku (Wp 802/14);
2. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 28 maja 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt X K 724/13 za popełniony w dniu 16 listopada 2012 roku czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat;
3. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 04 maja 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 1336/13 za popełniony: (i) w dniu 3-4 lipca 2013 roku czyn z art. 158 § 1 k.k. popełniony w warunkach art. 91 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, (ii) za czyn z art. 280 § 1 k.k. popełniony w dniu 3-4 lipca 2013 roku, oraz w którym wymierzono mu karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności w oparciu o art. 91 § 2 k.k.; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 27 listopada 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku; kara pozbawienia wolności wykonywana jest od 24 grudnia 2015 roku, a jej zakończenie przypada na 18 stycznia 2018 roku.

orzekając na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 roku, poz. 396) i art. 4 § 1 k.k.

1. na mocy art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1 i 1b k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. łączy kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczone:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 28 maja 2014 wydanym w sprawie **X K 724/13**,

b) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 04 maja 2015 roku wydanym w sprawie **X K 1336/13**

i w ich miejsce wymierza skazanemu **M. K. (K.)** karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na mocy art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I (pierwszym) niniejszego wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie X K 1336/13 w okresie od dnia 27 listopada 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku oraz od dnia 24 grudnia 2015 roku do dnia 20 kwietnia 2017 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

4. na mocy art. 576 § 1 k.p.k. a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawia do odrębnego wykonania,

5. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

4. Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 15 lutego 2012 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II K 503/11 za popełniony w dniu 21 stycznia 2011 roku czyn z art. 158 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby wynosząc 3 lata; postanowieniem z dnia 13 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie XI Ko 1808/14 zarządził wykonanie kary warunkowo zawieszonej, która została wykonana w całości w okresie od 31 grudnia 2014 roku do 30 czerwca 2015 roku (Wp 802/14);

5. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 28 maja 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt X K 724/13 za popełniony w dniu 16 listopada 2012 roku czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat;

6. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 04 maja 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 1336/13 za popełniony: (i) w dniu 3-4 lipca 2013 roku czyny z art. 158 § 1 k.k. popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, (ii) za czyn z art. 280 § 1 k.k. popełniony w dniu 3-4 lipca 2013 roku, oraz w którym wymierzono mu karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności w oparciu o art. 91 § 2 k.k.; na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 27 listopada 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku; kara pozbawienia wolności wykonywana jest od 24 grudnia 2015 roku, a jej zakończenie przypada na 18 stycznia 2018 roku.

dowody: dane o karalności k. 7-9; informacjach o pobytach k. 12-13,27-31; dane dotyczące wyroku oraz wykonania kary w sprawie II K 503/11 z akt sprawy II K 503/11 i Wp 802/14; dane dotyczące wyroku oraz wykonania kar z akt X K 724/13 i z akt X K 1336/13;

Zachowanie M. K. w trakcie odbywania kary określone było początkowo jako regulaminowe, lecz po 12 lutego 2016 roku uległo znacznemu pogorszeniu i zostało ocenione jako naganne. Był karany dyscyplinarnie. Skazany karę odbywa w systemie zwykłym. Nie był zatrudniony odpłatnie ani nieodpłatnie na terenie zakładu karnego. Przyjęta względem niego prognoza penitencjarna jest umiarkowana.

dowody: opinia o skazanym k. 10-11

Sąd zważył co następuje:

Na początku swoich rozważań Sąd chce podkreślić, że od dnia 1 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, konstruując również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dacie 1 lipca 2015 roku w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. I tak, norma art. 19 ust 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie M. K. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 04 maja 2015 roku, przy czym wyrok ten uprawomocnił się w dniu 04 listopada 2015 roku. Tym samym prawomocne orzeczenie wobec skazanego zapadło już pod rządami kodeksu karnego po jego nowelizacji stosownie do przepisów z dnia 20 lutego 2015 roku, a w rezultacie w przedmiotowej sprawie zachodziła możliwość orzekania wobec niego co do kary łącznej w oparciu o nowe przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że treść owego art. 19 ust. 1 w/w ustawy niewątpliwie rodzi pewne trudności interpretacyjne. Dotyczy to w szczególności rozumienia znaczenia zapisu "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Sąd, orzekając w przedmiotowej sprawie, rozważał jego dwojaką interpretację. I tak, pierwsza z nich sprowadza się do uznania, iż samo wydanie (lub uprawomocnienie się) wyroku po 1 lipca 2015 roku umożliwia w sprawie o wydanie wyroku łącznego orzekanie w tym przedmiocie na podstawie przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w jej znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i ze zmianami wprowadzonymi w dniu 15 kwietnia 2016 roku). Ów sposób rozumienia tego zapisu oznaczałby, że samo wydanie po 1 lipca 2015 roku prawomocnego orzeczenia, bez względu na rodzaj wymierzonej w nim kary, otwiera swoistą „furtkę”, pozwalającą na zastosowanie znowelizowanych przepisów art. 85 k.k. i kolejne (chyba, że Sąd uzna, iż korzystniejsze, stosownie do art. 4 § 1 k.k., są przepisy w ich uprzednim brzmieniu, tj. obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku). Druga z interpretacji tego zapisu jest w ocenie Sądu następująca: w przypadku wydania wobec skazanego po 1 lipca 2015 roku prawomocnego wyroku (tj. również uprawomocnienia się po tym dniu orzeczenia zapadłego przed tą datą), Sąd, orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego, obowiązany jest wpieryw stwierdzić, czy w oparciu o znowelizowane przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny możliwe jest orzeczenie kary łącznej z karami, prawomocnie wymierzonymi skazanemu do 30 czerwca 2015 roku, a dopiero następnie ma możliwość prowadzenia rozważań w oparciu o art. 4 § 1 k.k., czy winno nastąpić orzekanie w oparciu o uprzednio obowiązujące przepisy tego rozdziału czy też przepisy znowelizowane i która z kar łącznych (tj. wydanych w oparciu o tzw. przepisy nowe czy też stare) jest wobec niego korzystniejsza.

W ocenie Sądu, tylko ta druga interpretacja zapisu „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” jest prawidłowa i winna być stosowana. Warto przy tym zwrócić uwagę na zapis art. 575 § 1 k.p.k. Sąd miał na uwadze, że stosownie do utrwalonego orzecznictwa, art. 575 § 1 k.p.k. rozumie się w taki sposób, iż „o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, który spełnia przesłanki z art. 85 k.k. i w związku z tym nadaje się do połączenia, bądź to ze wszystkimi, bądź co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym, co powoduje, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar ulega rozwiązaniu. Tylko przy braku podstaw do zastosowania art. 575 k.p.k. uprzednie prawomocne zakończenie postępowania o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w obu sprawach stanowi negatywną przesłankę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej” (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lipca 2013 roku, sygn. akt II KK 14/13). Zwrócić należy uwagę, iż „wydanie wyroku łącznego” oznacza w przepisie art. 575 § 1 k.p.k. de facto „orzeczenie nowej kary łącznej”, albowiem w przypadku braku podstaw dla orzeczenia nowej kary łącznej wydane orzeczenie nie ma charakteru wyroku łącznego (patrz choćby art. 572 k.p.k.). Ustawodawca nie mówi przy tym o „wszczęciu postępowania o wydanie wyroku łącznego” albo o „orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego”, lecz o „wydaniu wyroku łącznego”. W ocenie Sądu ową interpretację należy, per analogia, stosować również do zapisu art.

19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej. Użycie przez ustawodawcę stwierdzenia „orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem” oznacza zatem, iż ów nowy, prawomocny wyrok wymaga wydania nowego wyroku łącznego i orzeczenia nowej kary łącznej. Warto przy tym zauważyć, że treść art. 575 § 1 k.p.k. ulegała zmianie z dniem 01 lipca 2015 roku w sposób, który potwierdza powyższe konkluzje Sądu – jego uprzednie brzmienie mówiło bowiem o tym, że jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodziła potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny tracił moc. Oczywistym jest przy tym, iż owa potrzeba wydania nowego wyroku łącznego i wydania nowej kary łącznej musi ujawnić się na tle znowelizowanych przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny; jest to szczególnie jasne przy uwzględnieniu cytowanego już art. 575 § 1 k.p.k. (choć ten ostatni ma charakter procesowy). Konkludując, w ocenie Sądu, prawomocne skazanie po 1 lipca 2015 roku (w tym również uprawomocnienie się orzeczenia wydanego przed tą datą) umożliwia stosowanie przy orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2015 roku) jedynie wówczas, gdy według owych „nowych przepisów” kara wymierzona tym wyrokiem podlega łączeniu z karami prawomocnie wymierzonymi skazanemu wyrokami wydanym przed 30 czerwca 2015 roku (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKz 124/16 z dnia 31.05.2016 roku).

Jak zaznaczona na wstępie w przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku prawomocne stało się orzeczenie wydane wobec niego w sprawie X K 1336/13. Ponadto, kara wymierzona w tej sprawie nie została w całości wykonana i mogła podlegać, zgodnie z art. 85 § 1 – 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., łączeniu z karą z prawomocnego orzeczenia wydanego wobec skazanego do 30 czerwca 2015 roku. Niewątpliwie zatem Sąd dysponował możliwością stosowania wobec M. K. przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Sąd badał przy tym, stosownie do art. 4 § 1 k.k., możliwość połączenia kar wymierzonych skazanemu również w oparciu o przepisy ustawy – Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, uznał jednakże, że nie byłoby to względniejsze – połączeniu podlegałyby bowiem te same kary, wymierzone w tych samych wyrokach. Uwzględniając bowiem treść uprzednio obowiązującego brzmienia art. 85 k.k. nie istniałaby również możliwość połączenia kar wymierzonych skazanemu w sprawie II K 503/11, albowiem czyn, za który M. K. został skazany w sprawie X K 724/13 został popełniony po wydaniu wyroku w sprawie II K 503/11; również czyny, za które M. K. został skazany w sprawie X K 1336/13, popełnione zostały po wydaniu orzeczenia w sprawie II K 503/11. W rezultacie nie zachodziłyby w stosunku do kary orzeczonej w sprawie II K 503/11 warunki określone w art. 85 k.k. w jego uprzednim, obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku, brzmieniu. Obecnie, kara wymierzona w tym postępowaniu, tj. w sprawie II K 503/11, również nie podlega połączeniu z karami wymierzonymi skazanemu w sprawach X K 724/13 i X K 1336/13 z uwagi na fakt, że została ona w całości wykonana, tj. z uwagi na brzmienie art. 85 § 2 k.k. Przyjmując zatem prymat ustawy obowiązującej obecnie, Sąd w oparciu o art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw i art. 4 § 1 k.k., orzekł w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach. Przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1). Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

W niniejszej sprawie przesłanki warunkujące możliwość wydanie wyroku łącznego, w ocenie Sądu, zachodzą zatem w stosunku do następujących wyroków:

- Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 28 maja 2014 wydanego w sprawie X K 724/13,
- Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 04 maja 2015 roku wydanego w sprawie X K 1336/13.

W tych przypadkach M. K. wymierzono kary pozbawienia wolności, które można ze sobą połączyć. Nadto, żadna z tych kar w dniu 20 kwietnia 2017 roku, tj. w dacie wyrokowania, nie została jeszcze w całości wykonana. Sąd zastosował przy tym również art. 89 § 1 i 1b k.k., albowiem w sprawie X K 724/13 warunkowo zawieszono wykonanie wymierzonej skazanemu kary pozbawienia wolności, a przy tym w dacie wyrokowania nie zarządzono jej wykonania. Sąd zważył przy tym, że wobec daty popełnienia czynu, za który M. K. został skazany w sprawie X K 724/13 (po 8.06.2010 roku) nie znajdowały wobec niego zastosowania przepisy art. 89 k.k. w ich brzmieniu obowiązującym do tej daty.

Rozważając kwestię wysokości kary łącznej, jaka winna zostać orzeczona względem M. K. w miejsce kar objętych wyżej wymienionymi wyrokami Sąd miał na względzie treść art. 86 § 1 k.k. oraz art. 89 § 1 i 1b k.k. wyznaczające jej granice. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (ewentualnie - kar łącznych, podlegających łączeniu, vide art. 86 § 4 k.k.) do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 15 lat. Natomiast art. 89 § 1b k.k. stanowi, że sąd orzeka karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności w tym wypadku powinna mieścić się w granicach od 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a kk wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd doszedł do przekonania, iż wymiar kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa w tym wypadku winien zostać ukształtowany na zasadzie kumulacji. W tam zakresie znaczenie miał fakt, iż przestępstwa te nie godziły w tożsame dobra prawne (czyny przeciwko mieniu, przeciwko zdrowiu i życiu oraz czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), a czyny popełnione w sprawach X K 1336/13 popełnione zostały osiem miesięcy po tym, jak doszło do popełnienia przez skazanego czynu w sprawie X K 724/13. Nadto należało mieć na uwadze, jako okoliczności mające przemawiać za zastosowaniem zasady kumulacji, że skazany nie prezentuje właściwej postawy podczas odbywania kary pozbawienia wolności, a w ocenie Dyrektora zakładu w którym przebywa jego prognoza penitencjarna jest obecnie umiarkowana. W czasie pobytu w izolacji skazany był karany dyscyplinarnie, a jego zachowanie oceniono jako naganne. Dodatkowo też, Sąd nie dopatrył się względem skazanego żadnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też asperacji, wymierzył mu karę łączną stosując właśnie zasadę kumulacji. Z tego też względu Sąd uznał, że wymierzona skazanemu kara łączna 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, będzie karą adekwatną i sprawiedliwą. Sąd miał przy tym na uwadze również całość przestępczej działalności skazanego.

W pkt II wyroku Sąd w oparciu o treść art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie X K 1336/13 w okresie od dnia 27 listopada 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku oraz od dnia 24 grudnia 2015 roku do dnia 20 kwietnia 2017 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności.

Sąd, w dalszej części orzeczenia, na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

W punkcie IV wyroku na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. (a contrario) pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach określonych w punkcie I wyroku łącznego Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Sąd na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa. Sąd miał na uwadze to, że pozostaje w izolacji penitencjarnej, a jego obecne możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone.